

Sygn. akt I C 3/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Halina Maliszewska

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Lis

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2024 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej J. K. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.916,02 zł (jeden tysiąc dziewięćset szesnaście złotych 2/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 listopada 2023 r. do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie postępowanie w sprawie umarza;
- zasądza od powoda (...) S.A. w W. na rzecz pozwanej J. K. kwotę 4.998,02 zł (cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych 2/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
- oddala wniosek powoda o zwrot opłaty od cofniętego powództwa.

Sędzia Halina Maliszewska

Sygn. akt I C 3/24

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił w dniu 22 grudnia 2023 r. przeciwko pozwanej J. K. z roszczeniem o:

- zasądzenie kwoty 29.630,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 listopada 2023 r. do dnia zapłaty,
- zmianę wysokości świadczenia (ukształtowanie) poprzez poddanie kwoty należności Banku od pozwanej z tytułu rozliczenia kapitału kredytu udzielonego w kwocie 152.100 zł w związku z nieważnością bądź bezskutecznością Umowy nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF z dnia 22 sierpnia 2008 roku waloryzacji sądowej w ten sposób, że poza roszczeniem o zwrot środków wypłaconych przy uruchomieniu kredytu w ich nominalnej wysokości (częściowo rozliczonym) powodowi przysługuje dodatkowe świadczenie w postaci kwoty 33.000,89 zł wynikającej z istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza,

- zasądzenie od pozwanej kwoty 33.000,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następującego po dniu doręczenia pozwu do dnia zapłaty, stanowiącej dodatkową kwotę ponad nominalną kwotę kapitału (pozostałego do rozliczenia).

Ponadto powód wniosł o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 22 sierpnia 2008 r. na wniosek pozwanej strony zawarły umowę kredytu. W dniu 08 lutego 2013 r. strony zawarły aneks, w którym uzgodniły zmianę waluty spłaty kredytu na CHF oraz doprecyzowały zasady ustalania kursów walut. W okresie objętym pozwem pozwana dokonywała spłat kredytu zgodnie z harmonogram wynikającym z umowy. Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 20 czerwca 2022 r. ustalił nieważność umowy. Rozstrzygnięcie to zostało utrzymane co do zasady w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 05 grudnia 2022 r. Pozwana złożyła powodowemu Bankowi oświadczenie o potrąceniu wzajemnych roszczeń, wobec czego powód dokonał stosownej redukcji kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu, uznając, że na dzień złożenia pozwu posiada roszczenie do strony pozwanej o zwrot kapitału kredytu w kwocie 29.630,58 złotych. Powód poza żądaniem zasądzenia zwrotu nominalnej kwoty wypłaconego kapitału kredytu domagał się dokonania waloryzacji kwoty wypłaconego kredytu z uwagi na spadek wartości pieniądza i zasądzenia na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. dodatkowo kwoty 33.000,89 zł (k. 3-11 akt).

Pozwana J. K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 czerwca 2022 r. Sygn. akt I C 1811/20 zasądzono od powoda na jej rzecz kwotę 47.416,32 zł oraz 17.432,60 CHF. Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 5 grudnia 2022 r. Sygn. akt V ACa 1124/22 zmienił wyrok Sądu I instancji w zakresie odsetek za opóźnienie.

Żądaniem pozwu objęty był okres od dnia zawarcia umowy do dnia 1 maja 2020 r. Po dniu 1 maja 2020 r. pozwana spłaciła kwoty 6.057,47 CHF oraz 1.065,97 zł.

Pozwana pismem z dnia 17 lutego 2023 r. wezwała bank do zapłaty kwot nieobjętych pozwem i prawomocnym wyrokiem w terminie 7 dni od doręczenia. Wobec braku zapłaty i odpowiedzi na wezwanie pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu kwoty 29.630,58 zł tytułem przysługującej jej wierzytelności o zwrot wpłat nieobjętych wyrokiem z wierzytelnością banku o zwrot kapitału.

Pismem z dnia 16 maja 2023 r. bank wskazał, że uznaje oświadczenie o potrąceniu do kwoty 27.714,56 zł i wezwał do zapłaty kwoty 1.916,02 zł. Wskazał, że w systemach banku odnotowano, że pozwana spłaciła na rzecz banku tytułem wykonania umowy łącznie kwotę 46.556,84 zł oraz 23.492,07 CHF. Tym samym bank stwierdził, że pozwana spłaciła na jego rzecz mniejszą o ok. 1.000 zł kwotę w PLN niż wynikało to z prawomocnego wyroku. Pozwana wskazała, że orzeczenie Sądu jest wiążące dla Banku i nie ma znaczenia, że według ksiąg Banku spłacono 46.556,84 zł.

Pozwana zakwestionowała również żądanie z tytułu waloryzacji kapitału podnosząc, że TSUE w wyroku z dnia 15 czerwca 2023 r. C-520/21 wskazał, że po uznaniu umowy kredytu hipotecznego za nieważny, przepisy dyrektywy 93/13w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich stoją na przeszkodzie żądaniu od konsumenta rekompensaty wykraczającej poza zwrot kapitału wypłaconego na podstawie umowy i odsetek za zwłokę od dnia wezwania do zapłaty. Zarzuciła też, że roszczenie powoda nie istnieje z uwagi na wykonanie zobowiązania i podniosła zarzut przedawnienia roszczenia Banku w tym zakresie (k. 81-84 akt).

Przed rozpoczęciem rozprawy - pismem z dnia 13 marca 2024 r. powód cofnął powództwo:

- w zakresie żądania zasądzenia kwoty 27.714,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty w związku ze spełnieniem tego świadczenia przez pozwaną w toku postępowania,

- w zakresie roszczenia o zmianę wysokości świadczenia oraz zasądzenia świadczenia wynikającego z istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza w kwocie 33.000,89 zł i zrzekł się roszczenia w tym zakresie.

Powód podtrzymał powództwo o zapłatę kwoty 1.916,02 zł tytułem zwrotu części nominalnej kwoty kapitału wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 listopada 2023 r. do dnia zapłaty i zasądzenie zwrotu kosztów procesu od tego roszczenia.

Wniósł nadto o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w zakresie cofniętego roszczenia oraz o zwrot połowy opłaty sądowej od cofniętej części roszczenia na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (k. 141-142 akt).

Pozwana wskazała, że roszczenie powoda jest bezzasadne także co do kwoty 1.916,02 zł ale uznaje powództwo by zakończyć proces bez potrzeby powoływania biegłego i wniosła o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu. Zaprzeczyła by doszło do spełnienia świadczenia o które ograniczono powództwo w toku postępowania. Podała, że do spełnienia świadczenia doszło na skutek oświadczenia o potrąceniu, które powód odebrał w dniu 3 kwietnia 2023 r. a pozew datowany jest na dzień 18 grudnia 2023 r. (k. 171-173 i 178 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 sierpnia 2008 r. (...) S.A. z siedzibą w W. oraz pozwana J. K. zawarli umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF.

Kwota kredytu wynosiła 152.100 zł, a okres kredytowania 420 miesięcy (od 22 sierpnia 2008 r. do 21 sierpnia 2043 r.) W umowie wskazano, że kwota kredytu wyrażona w walucie waloryzacji na koniec dnia 20 sierpnia 2008 r. według kursu kupna waluty z tabeli kursowej (...)S.A. została ustalona na 76.141,36 CHF i ma charakter informacyjny. Wartość kredytu w walucie obcej zostanie określona w chwili uruchomienia kredytu.

Kwota kredytu w wysokości 152.100,00 zł została wypłacona pozwanej w dniu 26 sierpnia 2008 r.

Wyżej opisana umowa była aneksowana przez strony w dniach 12 października 2011 r., 08 lutego 2013 r, oraz 02 marca 2017 r.

Pozwana systematycznie spłacała raty kredytu zgodnie z umową.

(**dowód:** umowa nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF k. 15 – 18v akt, dowód wypłaty kredytu k. 20 akt Aneks k. 21 akt, Aneks nr (...) k. 22 akt, Aneks zawarty w dniu 08.02-2013 k. 23 – 24v akt, historia kredytu – k. 25 – 27v akt, zaświadczenia – k. 94 – 98, 99, 100 – 104v akt)

Pismem z dnia 20 lipca 2020 r. pozwana wezwała powoda do zapłaty kwoty 47.416,32 zł oraz kwoty 17.434,60 CHF w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania tytułem nienależnego świadczenia w związku z nieważnością umowy nr (...) o kredyt hipoteczny z dnia 22 sierpnia 2008 r. pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Przedsądowe wezwanie do zapłaty zostało doręczone powodowi w dniu 28 lipca 2020 r.

(**dowód:** przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 87 – 91 akt, wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej k. 92 – 93 akt)

J. K. pozwem z dnia 4 listopada 2020 r. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. kwoty 47.416,32 zł i kwoty 17.434,60 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu wpłat wniesionych na poczet nieważnej umowy kredytu hipotecznego oraz o ustalenie nieważności umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 22 sierpnia 2008 r. bądź ustalenie nieistnienia umownego stosunku prawnego wynikającej z przedmiotowej umowy.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 20 czerwca 2022 r., Sygn. akt I C 1811/20 uwzględnił powództwo w całości, zasądając wszystkie wyżej wskazane kwoty oraz ustalając, że umowa kredytu hipotecznego zawarta pomiędzy stronami jest nieważna.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez (...) S.A., wyrokiem z dnia 5 grudnia 2022 r., Sygn. akt V ACa 1124/22 zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej odsetek zasądając je od dnia 3 września 2021 r. do dnia zapłaty i oddalając powództwo w pozostałym zakresie co do odsetek ustawowych za opóźnienie.

(**dowód:** wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 czerwca 2022 r. z uzasadnieniem k. 28 – 39 akt, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 grudnia 2022 r. z uzasadnieniem k. 40 – 50 akt)

Pozwana pismem z dnia 17 lutego 2023 r. wezwała powoda do zapłaty w terminie 7 dni kwot uiszczonych tytułem spłaty kredytu i nie objętych roszczeniem w sprawie I C 1811/21, to jest kwoty 6.057,47 CHF oraz 1.065,97 zł jako nienależnego świadczenia w związku z nieważnością umowy kredytowej. Jednocześnie pozwana zwróciła się z prośbą o wskazanie numeru rachunku, na który mogłaby zwrócić wypłacony przez Bank kapitał.

Przedsądowe wezwanie do zapłaty zostało doręczone powodowi w dniu 27 lutego 2023 r.

Pismem z dnia 24 marca 2023 r. pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu przysługującej jej nierozliczonej wierzytelności w kwocie 29.630,58 zł (na którą składały się kwoty 1.065,97 zł i 6.057,47 franków szwajcarskich wpłacone na rzecz powoda po okresie objętym żądaniem pozwu w sprawie I C 1811/21 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku) z wierzytelnością banku o zwrot kapitału w kwocie 152.100 zł. Wskazała, że na potrzeby przeliczenia wpłat dokonanych w CHF przyjęła wysokość kursu NBP ogłoszonego w dniu 7 lutego 2023 r.

Oświadczenie o potrąceniu zostało doręczone powodowi w dniu 03 kwietnia 2023 r.

(**dowód** : wezwanie do zapłaty z dnia 17.02-2023 r. k. 105-106 akt, potwierdzenia doręczenia wezwania z dnia 17.02-2023 r. k.108-108v akt, oświadczenie o potrąceniu k. 110 akt, potwierdzenie doręczenia oświadczenia o potrąceniu k. 111 akt)

Pismem z dnia 16 maja 2023 r. powód poinformował pozwaną, że możliwe jest rozliczenie wzajemnych świadczeń związanych z zawartą umową o kredyt hipoteczny przez potrącenie. Uznał za właściwy kurs w wysokości 4,7156 PLN/CHF przyjęty przez pozwaną do przeliczenia wpłat dokonanych w CHF. Podał, że wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 czerwca 2022 r. dokonał przelewów na rachunek bankowy pozwanej w kwotach 47.416,32 zł oraz 17.432,60 CHF.

Powód zakwestionował przedstawioną do potrącenia kwotę 29.630,58 zł oraz wskazał, że zgodnie z informacjami systemowymi Banku, w ramach wykonywania umowy uznanej za nieważną pozwana dokonała łącznych wpłat w wysokości 46.556,84 zł oraz 23.492,07 CHF. Tym samym, po odjęciu od sumy spełnionych przez pozwaną w ramach wykonywania umowy świadczeń kwot uiszczonych przez Bank w realizacji prawomocnego wyroku, w zakresie wzajemnych roszczeń stron w walucie polskiej pozostaje po stronie pozwanej niedopłata w kwocie 859,48 zł (46.556,84 zł - 47.416,32 zł), zaś we frankach szwajcarskich po stronie Banku pozostaje niedopłata w kwocie 6.059,47 CHF (23.492,07 CHF - 17.432,60 CHF), co w przeliczeniu na złotówki po kursie średnim NBP z dnia wymagalności świadczenia daje kwotę 28.574,04 zł. Po zsumowaniu obu powyższych kwot łączna wysokość świadczeń pozwanej podlegających zwrotowi na rzecz powodowego banku nieobjęta wyrokiem wynosi 27.714,56 zł (28.574,04 zł - 859,48 zł). Wskutek złożonego oświadczenia o potrąceniu z dnia 24 marca 2023 r. doszło do skutecznego potrącenia kwoty wierzytelności pozwanej o wartości 27.714,56 zł z wierzytelnością Banku o zwrot kapitału kredytu w wysokości 152.100 zł. Obie wierzytelności umorzyły się do wysokości wierzytelności niższej, czyli wierzytelność pozwanej umorzyła się w całości, a wierzytelność powoda o zwrot kapitału pozostała aktualna w zakresie kwoty 124.385,44 zł. Powodowy Bank poinformował, że z jego informacji systemowych wynika, iż w dniu 17 kwietnia 2023 r. pozwana dokonała na rzecz Banku wpłaty kwoty 122.469,42 zł. Tym samym wskutek oświadczenia o potrąceniu oraz pozostałych okoliczności

sprawy pozwana winna zapłacić na rzecz powodowego Banku kwotę 1.916,02 zł, do zapłaty której w terminie 30 dni powód wezwał pozwaną przedmiotowym pismem.

Kolejnym pismem z dnia 15 września 2023 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 29.630,58 zł w terminie 1 miesiąca od dnia doręczenia przedmiotowego pisma, wskazując, że wezwanie obejmuje kwoty należne bankowi w związku z zarzutem nieważności umowy kredytu.

Powyższe pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 04 października 2023r.

Pozwana w odpowiedzi w piśmie z dnia 23 października 2023 r. przypomniała o złożonym oświadczeniu o potrąceniu kwoty 29.630,58 zł z wierzytelnością Banku o zwrot wypłaconego kapitału. Przypomniała również, że pełnomocnik powoda pismem z dnia 16 maja 2023 r. wskazał, że Bank uznał oświadczenie o potrąceniu do kwoty 27.714,56 zł. Tym samym wezwanie do zapłaty tej części kwoty jest całkowicie bezzasadne, gdyż wierzytelności stron umorzyły się do wysokości wierzytelności niższej.

Przedmiotowe pismo zostało doręczone powodowi w dniu 30 października 2023 r.

(**dowód:** , pismo powoda z dnia 16 maja 2023 roku k. 112 – 113 akt, pełnomocnictwo procesowe ogólne k. 114 akt, pismo powoda z dnia 15.09.2023 r. k. 51 akt, potwierdzenie odbioru k. 53 – 53 v akt, odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia 15 września 2023 r. z załącznikami k. 124 – 131 akt, wyciąg z książki nadawczej listów poleconych k. 132 akt, wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej k. 133 – 134 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Wyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach niniejszej sprawy, tj. odpis umowy nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF oraz odpisy aneksów do tej umowy, odpisy wyroków Sądu Okręgowego w Gdańsku i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wraz z uzasadnieniami oraz przedsądową korespondencją wymianianą między stronami niniejszego procesu. Autentyczność i prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana między stronami postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Powód przed rozpoczęciem rozprawy cofnął pozew co do zapłaty kwoty 27.714,56 zł a nadto cofnął pozew i zrzekł się roszczenia o zmianę wysokości świadczenia i zapłatę kwoty 33.000,89 zł z tytułu waloryzacji świadczenia.

Stosownie do art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Cofnięcie pozwu jest wyrazem rezygnacji powoda z kontynuacji postępowania rozpoczętego wskutek wniesienia pozwu, a tym samym – rezygnacji z szukania ochrony prawnej w ramach tego postępowania. Jest to zatem czynność dyspozytywna odpowiadająca swoim charakterem wniesieniu pozwu. Nie powinna więc – tak jak wniesienie pozwu – podlegać ograniczeniom.

Sąd co do zasady jest związany cofnięciem pozwu. Jedynie tylko w wypadku, gdy czynność tę należałoby ocenić – w świetle ewentualnego materiału dowodowego zebranego do tej pory w sprawie – jako taką, która jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo też zmierza do obejścia prawa, sąd – stosownie do treści art. 203 § 4 k.p.c. – może uznać cofnięcie pozwu za niedopuszczalne.

W ocenie Sądu cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie odpowiadało zarówno prawu jak i zasadom współżycia społecznego, nie stanowiło też obejścia prawa.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że w chwili wniesienia pozwu było ono nieuzasadnione przynajmniej w części w której zostało cofnięte. Pozwana pismem z dnia 24 marca 2023 r. złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności z tytułu wpłat dokonanych na poczet nieważnej umowy kredytowej a dokonanych w okresie po 1 maja 2020 r. i nie objętych pozvem w sprawie I C 1811/21, z wierzytelnością powoda o zwrot kapitału kredytu. Powód odpowiadając na oświadczenie pozwanej o potrąceniu wierzytelności uznał rozliczenie przez potrącenie za

dopuszczalne i poinformował, że z jego wyliczeń wynika, że do zapłaty przez pozwaną pozostaje kwota 1.916,02 zł. Równocześnie wezwał pozwaną do zapłaty tej kwoty. Pomijając prawidłowość tego rozliczenia, które jest nieczytelne i budzące wątpliwości, powód ograniczając powództwo do tej kwoty potwierdził, że wystąpił z nieuzasadnionym roszczeniem w części dotyczącej zapłaty kwoty 27.714,56 zł.

Podobnie nieuzasadnione od początku było roszczenie o zmianę wysokości świadczenia i zapłatę dodatkowej kwoty 33.000,89 zł z tytułu waloryzacji świadczenia. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w orzeczeniu z dnia 12 stycznia 2024 r. wydanym w sprawie o sygnaturze C-488/23, ostatecznie uniemożliwił bankom domaganie się od kredytobiorców waloryzacji roszczeń po uznaniu przez sąd umowy kredytowej za nieważną. Trybunał orzekł, że przepisy artykułu 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoją na przeszkodzie wykładni sądowej prawa państwa członkowskiego, zgodnie z którą instytucja kredytowa ma prawo żądać od konsumenta – poza zwrotem kwot kapitału wypłaconego z tytułu wykonania tej umowy oraz ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia wezwania do zapłaty – rekompensaty polegającej na sądowej waloryzacji świadczenia wypłaconego kapitału w przypadku istotnej zmiany siły nabywczej danego pieniądza po wypłaceniu tego kapitału rzeczonemu konsumentowi. Dla Sądu orzekającego kwestia ta nie budziła już wątpliwości po orzeczeniu TSUE wydanym w sprawie C-520/23 ale banki powszechnie odmiennie interpretowały to orzeczenie. Po orzeczeniu wydanym 12 stycznia 2024 r. żadne wątpliwości interpretacyjne, ani dla banków, ani dla konsumentów, ani dla Sądów nie występują.

Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie objętym cofnięciem pozwu.

Cofając pozew powód podtrzymał żądanie zasądzenia kwoty 1.916,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2023 r..

Pozwana uznała to roszczenie powoda podając, że chciałaby zakończyć proces bez potrzeby powoływania biegłego w celu rozliczenia obu stron z tytułu umowy kredytowej. Stosownie do art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd uznał uznanie powództwa za dopuszczalne. Co prawda powód mimo zobowiązania Sądu nie wskazał sposobu wyliczenia kwoty 29.630,58 zł - pierwotnie dochodzonej pozwem i pełnego rozliczenia pozwanej, co uniemożliwiło Sądowi ustalenie zasadności nawet tego ograniczonego roszczenia ale Sąd miał na uwadze, że pozwana jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, rozliczenie stron z tytułu umowy wymagałoby opinii biegłego, koszty opinii przekroczyłyby kwotę 1.916,02 zł a pozwana ma prawo podjąć decyzję i nie ryzykować poniesienia tych kosztów.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.916,02 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 listopada 2023 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Uwzględniając kwotę zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda, powód wygrał proces w 3 % a pozwana w 97 %.

Powód w toku postępowania poniósł koszty w łącznej wysokości 8.549 zł, na które składały się:

- opłata od pozwu w kwocie 3.132 zł (k. 12 akt),
- wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 5.400 zł (§ 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. – tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1964) oraz
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 14 akt).

Skoro powód wygrał sprawę w 3 %, zatem pozwana winna mu zwrócić koszty postępowania w kwocie 256,47 zł (3% x 8.549 zł).

Pozwana poniosła w toku procesu koszty w łącznej wysokości 5.417 zł, na które składało się:

- wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 5.400 zł (§ 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. – tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1964) oraz
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 86 akt).

Skoro pozwana wygrała sprawę w 97 %, zatem powód winien jej zwrócić kwotę 5.254,49 zł (97% x 5.417 zł).

Po uwzględnieniu obowiązku wzajemnego zwrotu kosztów Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.998,02 zł (5.254,49 zł – 256,47 zł) tytułem zwrotu części kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c..

Tym samym Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego od cofniętego roszczenia uznając powoda w tej części za stronę przegrywającą spór.

W przypadku cofnięcia pozwu i umorzenia postępowania Sąd bada przyczynę cofnięcia pozwu. Jeżeli cofnięcie pozwu następuje na skutek spełnienia świadczenia po wniesieniu pozwu albo z innych przyczyn leżących po stronie pozwanej, jest ona stroną przegrywającą spór. Jeżeli żadna taka sytuacja nie zachodzi stroną przegrywającą jest powód.

W niniejszej sprawie powód cofnął pozew o zapłatę kwoty 27.714,56 zł wskazując na spełnienie świadczenia przez pozwaną w toku postępowania, ale tej okoliczności nie wykazał. Pozwana zaprzeczyła by zapłaciła w toku postępowania tę kwotę powodowi a zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności pismo powoda z dnia 16 maja 2023 r. skierowane do pozwanej w odpowiedzi na oświadczenie o potrąceniu wskazuje, że według wyliczeń powoda na dzień 16 maja 2023 r. pozwana winna była dopłacić właśnie kwotę 1.916,02 zł. Powód cofnął zatem roszczenie które od początku było nieuzasadnione a przynajmniej powód nie wykazał by było zasadne.

Bez jakiegokolwiek uzasadnienia powód cofnął pozew o zmianę wysokości świadczenia i zapłatę kwoty 33.000,89 zł z tytułu waloryzacji świadczenia. Sam ten fakt determinuje go jako stronę przegrywającą w tej części. Dodatkowo, jak wyżej wskazano, z uwagi na orzecznictwo TSUE, roszczenie to byłoby uznane za nie uzasadnione.

Wskazać też należy, że powód dokonał ograniczenia powództwa w reakcji na odpowiedź na pozew. Zrezygnował z dalszego popierania swojego stanowiska przed Sądem, de facto przychylając się do stanowiska strony przeciwnej, co pozwala na przyjęcie graniczącego z pewnością domniemania, że argumentacja przedstawiona przez pozwaną była dla niego przekonująca.

W niniejszej sprawie nie było również podstaw do zwrotu powodowi połowy opłaty od pozwu w związku z częściowym cofnięciem powództwa.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1144) Sąd z urzędu zwraca stronie połowę uiszczony opłaty od **pisma** cofniętego przed rozpoczęciem posiedzenia, na które sprawa została skierowana.

W przepisie tym chodzi o pismo cofnięte w całości, a nie o roszczenie cofnięte w części. Powód nie cofnął pisma, nie cofnął pozwu, cofnął część pierwotnie dochodzonego roszczenia. I to roszczenia które od początku było nieuzasadnione i zostało cofnięte w odpowiedzi na zarzuty drugiej strony. Gdyby zamiarem ustawodawcy było wprowadzenie obowiązku zwrotu opłaty od cofniętego roszczenia to zostałyby to wskazane w przepisie. Ustawodawca takiego zamiaru nie miał i takiego obowiązku nie wprowadził. Nakazał zwrot całości lub części opłaty uiszczony od pisma cofniętego, od pisma odrzuconego itp. a więc pisma inicjującego postępowanie o którym mowa w art. 3 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Postępowanie wszczyna pismo (pозew, wniosek, apelacja, skarga itp.) i w przypadku cofnięcia tego pisma przysługuje zwrot odpowiedniej części opłaty w zależności od etapu postępowania na

którym doszło do cofnięcia pisma. Przepis art. 79 ustawy o kosztach jest jasny, precyzyjny i wyraźnie wylicza zdarzenia które uzasadniają zwrot opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd wobec braku podstaw z art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oddalił wniosek powoda o zwrot opłaty od cofniętego powództwa.

Sędzia Halina Maliszewska